

Parabola cu lucrătorii viei. E o parabolă istorico-profetică, mai mult profetică. Istorică, pentru că îl situa pe Iisus în istoria mântuirii, pe linia promisiunii lui Dumnezeu, dar și profetică, pentru că le dezvăluia ceea ce urma să se petreacă numai peste câteva zile cu Dânsul.

Nu ne putem aștepta ca el să fi înțeles parabola. Au înțeles povestirea, i-au dat un răspuns bun lui Iisus cu privire la consecințe, dar nici unul nu și-a dat seama că de fapt Iisus îi adusesese în situația de a-și pronunța singuri sentința, față de modul cum se purtau și cum se vor purta până la urmă cu El.

Căci la sfârșit de tot, de fapt le-a dezvăluit totuși Cine era El și cu ce putere făcea totul.

Pentru niște doctori ai Legii, cum era preopinenții, răspunsul lui Iisus era clar, mai ales că se asocia cu profețiile mesianice din Vechiul Testament, pe care ei le cunoșteau foarte bine. Era ca și cum le-ar fi spus: Cum de Mă întrebați cu ce putere fac ceea ce fac, și Cine Mi-a dat puterea? Ar trebui să știți. Și le-a adus aminte: **„Au doară niciodată n-ați citit în Scriptură? Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; de la Domnul s-a făcut aceasta și lucrul acesta a fost minunat în ochii noștri“** (Matei 21, 42). Era un text din Psalmul 117, 22, și din Isaia 28, 16.

Cel nesocotit astăzi va ajunge să fie cel mai important, **„piatra din capul unghiului“**, adică aceea care ține toată construcția. El era cel nesocotit, aceasta a vrut să le spună. Și au înțeles, dar n-au fost de acord, nu L-au crezut, nu L-au luat în serios. Pentru că erau din categoria lucrătorilor viei, aceia care nu i-au primit nici pe prooroci, și care nu-L primeau acum nici pe El. Ba chiar, ca și aceia, îl vor și omorâ, ca pe fiul din parabolă. Ei vor fi uciși, așa că bine au zis că **„vor fi pierduți“**, pentru răul pe care îl vor face.

Profeția ceea ce urma să se întâmple chiar în săptămâna aceea. Le ghicea gândurile cu care îi pregăteau arestarea, patimile și moartea. Dar îi și avertiza: **„De aceea vă spun că se va lua de la voi Împărăția lui Dumnezeu, și se va da neamului care va aduce roadele ei“** (Matei 21, 43).

Era o **sentință de dezmoștenire** care va rămâne valabilă peste veacuri. Și ca să nu mai rămână nici o îndoială asupra acestei dezmoșteniri, folosind în continuare metafora pietrei, a mai adăugat, prinzându-i ca într-un clește din care nu există nici o scăpare: **„Cel ce va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, și cel peste**